

ВМЪСТО ЗЛО — ДОБРО

Въ една далечна земя имало едно дърво, чиито плодове били по-чудни и по-сладки отъ всички други по свѣта. Царьтъ на тая земя билъ запазвалъ плода на това дърво само за себе си и заплашвалъ съ смъртъ всѣки, който посмѣе да вкуси отъ него. Този царь ималъ една чудно хубава дъщеря — Назида. Много царски синове я искали за жена, но тя не се решавала да избере никого.

Единъ день предъ колибата-дворецъ на баща ѝ се спрѣлъ единъ строенъ индиецъ, смѣлъ и гордъ, придруженъ отъ многочислена свита.

— Азъ съмъ, — казалъ той — синъ на великия вождъ на карамбитѣ, които населяватъ островитѣ на южнитѣ морета. Чувалъ съмъ много да хвалятъ хубостта на дъщеря ти и затова идвамъ да искамъ ржката ѝ.

— Съ какво ще ми докажешъ, че си синъ на великъ вождъ? — му отвърналъ царьтъ. Нито те познавамъ, нито съмъ чувалъ нѣкога за твоята страна.

— Никой не може да се мѣри съ мене, — казалъ непознатиятъ — защото съмъ по-богатъ и по-могъщъ отъ всичкитѣ вождове въ царството ти. Азъ мога да имамъ винаги злато, щомъ пожелаю! Той прострѣлъ ржцетѣ си, и кюлчета злато се търкулнали предъ краката на очудения царь.

— Съгласенъ ли си сега да ми дадешъ дъщеря си?

— Недей, недей се съгласява, — шепнѣлъ единъ таинственъ гласъ въ ушитѣ на царя.

— Ние си имаме злато тукъ, — казалъ царьтъ — и азъ не ще продамъ дъщеря си за богатства.

— А имате ли вие такива чудеса?

Непознатиятъ си прострѣлъ наново ржцетѣ, и скжпоценни камъни, най-рѣдкитѣ по свѣта, покрили златото. Всички наоколо били поразени.

— Ще ми дадешъ ли сега дъщеря си?

— Недей, недей я дава — шепнѣлъ пакъ таинствениятъ гласъ.

— Добродетельта и храбростта сж по-ценни отъ